

La República de l'intermitent

Article publicat al diari EL 9 NOU, divendres 27 de juliol de 2012 (Osona i Ripollès)

L'ús de l'intermitent també està en crisi; potser per seguir la moda de la crisi del gairebé totes les coses del nostre país o perquè és part de l'atrezzo del lamentable espectacle. Darrerament, la seguretat viària es veu perjudicada per aquesta mala praxi. La situació no deixa de ser sorprenent quan a l'autoescola és un dels temes en què els professors hi incideixen més amb el fi d'ensenyar-nos a conduir bé i lògicament, per prevenir situacions de risc.

Seria interessant fer algun tipus d'estudi o investigació amb l'objectiu de poder esbrinar les causes d'aquest fenomen sociològic convertit en una espècie de pandèmia viària. Alguns dels motius que poden explicar el per què d'aquesta curiosa conducta poden ser molts però bàsicament penso que, en essència, és deguda a la típica conducta humana de **la imitació inconscient** a més d'anar acompanyada d'algunes altres raons.

Segurament tot va començar quan poc a poc, d'un a un, es van anar copiant a uns quants mals conductors habituals que no solien posar l'intermitent, i al final, s'ha caigut en aquesta deixadesa circulatòria, probablement perquè algun benefici o comoditat deu aportar a la conducció reglamentària.

Per entendre alguns perquès de la imitació contaminant, cal observar el funcionament dels processos dels canvis socials de tendències, d'ideologies i d'actituds, doncs solen anar apareixent lentament, passant desapercibudes i calant en l'inconscient col·lectiu, fins que notem que alguna cosa ha canviat. Per prevenir i lluitar contra contagis malaltissos socials, fóra bo poder disposar d'un equip **d'inspectors socials** que vetlessin pel no desviament negatiu i pel control de vicis i plagues comportamentals de la població- però això suposo que seria una societat del futur del més que benestar, segurament impossible-.

Altres motius que explicarien el fet de no senyalitzar si es surt o no d'una rotonda- mentre t'esperes amb cara de babau- o de quan et trobes amorrat frenant bruscament darrera un cotxe que agafa un trencant sense avisar, entre altres, podrien ser els de que *"ho fa tothom"* i de que *"tampoc passa res ni ningú diu res"*. Aquests no són més que els pensaments barats els quals amaguen unes profundes i tristes actituds com són que: *"no cal, ens fa mandra, tenim pressa, conduïm distrets i els mossos no posen multes per aquest motiu"* o la pitjor de totes: *"m'importen un pito els altres"*.

Per tant, no és pas una tonteria això d'escriure sobre els intermitents. Darrera d'aquesta conducta s'hi amaguen la poca presència de valors com el del respecte, la solidaritat, l'educació i el compromís. Malauradament, aquests fa temps que pateixen un estrès hídric notori ja que no són suficientment regats i s'enrosseixen com les fulles dels arbres a l'estiu, per la falta d'aigua i nutrients socials. La inèrcia i

progrèssió de l'individualisme i l'egocentrisme, i també de la mala cultura de l'esforç dels últims anys, sumat en *el campí qui pugui* de la situació econòmica actual, angoixant i estressant, porten a sentir-nos, tots plegats, com els bombers en un dia de foc i tramuntanada: impotents i sense saber com aturar la propagació, en aquest cas, d'uns mals valors.

Per aquest motiu, i amb el permís i excusa dels pobres intermitents, hauríem de veure que aquesta només és la punta d'un iceberg que flota a la deriva. Per això seria important que ens traguéssim la son de les orelles i agaféssim la torxa olímpica de la responsabilitat i dels bons valors, i on un i cadascun de nosaltres, fóssim els abanderats que ajudéssim a encendre el pebeter i proclaméssim, de nou, **la República de l'intermitent**. Com es sol dir: *"Els petits canvis són poderosos"* i també es contagien positivament als altres. Posem un intermitent a les nostres vides, conduïrem més tranquils i farem d'aquest món un lloc més humà i agradable. No ho fem més difícil que prou en tenim amb tot el "que està caient".

Roger Puigdecamet

Psicòleg de PSIGMA